

tudi mé pomagamo iskati; pa vendar še zdaj nihče ne vé, ali je najdena ali ne. Uže stari modrijani so rekali, da ima grozno tenko telo, ktereга vsak celó videti ne more.

R: Če ste pa taki nevérniki, da vse ométate, recite jej, naj pride iz kake računske knjige. Vsaj tega mi ne boste izpodkopavali, da tam se Resnica mora dobiti, ker dvakrat pet je bilo vselej po vseh zemljah deset, in ostane vselej samo deset, ko ne bode več niti knjige niti zemlje. Če ni pod klopjo nobenega lista, na katerem se bere: „enkrat ena je ena“, pa naj učiteljevo mizo odpre L, ki to lahko naredí, ker ima kljuko. — Naposled moram še nekaj opomniti. Denašnje končno razpravo mislim dati v abecedne „Novice“; torej zahtevam, naj se mi dovoli hitropisec s, ki to umetnost posebno dobro zná, kajti uči se je uže nekaj let. Zató je pa tudi ves grbast in kriv, ker vedno za mizo čepí.

A: Seja naj prenéha! (Sodnji zbor se umakne za učilniško desko, izza ktere zopet pride po dveh urah.)
(Dalje prihodnjič.)

Oda kavi.

Ko bi pač mi danih bilo
Namest dveh dvesto rok,
Da bi tresla ti kadilo,
Tolažnica vseh nadlog!

Ko b' imela glas grmeči,
Htela ž njim bi razodet'
Vsemu svetu, da največi
Čast in hvala gré kafét'.

Po širjavah, po daljavah,
Koder je človeški sléd,
Po vseh hribih, po planjavah,
Jeli bi ti slavo pet'.

Ko več teže lét ne zmaga,
Stari Noe oslabí,
Božja milost mu pomaga,
Vince delat' ga uči.

Res je dobro se krepčati
S sokom sáda trtnega;
Vendar ni mu verovati,
Ker nas déne rad ob tlá.

Slavni Gambrin, bistra glava,
Kuhat' pivo nam velí;
S pivom pa je spet težava,
Ker nemarno ž'vot mastí.

Od koristi žgan'ga vina
Satan sam le smé zapét',
Ker brez njega ta mrcina
Ne bi vladála po svét'.

Voda grlu sicer brani,
Da se žeje ne vsuší,
Pa, tak prav'jo modrijani,
Žabe v drobu zaredí.

Ti pa, kava, vsej dobroti
Si izvir! Po tvoji moč'
Marsikteri bolni s'roti
Naglo mine dolga noč.

Modri mož podpira glavo,
Jarem, misli, tare ga;
Našel pa še le je právo,
Ko s taboj se okrepcá.

Vboga žena od starósti
V revni bajtici medlí,
Po okusu pa sladkósti
Tvoji zopet oživí.

K tebi, ljuba, smo hitéli,
Klicali te na pomoč,
Ako v družbi smo veseli
Súkali se celo noč.

Bodi bela, bodi črna,
Vedno služíš nam na príd;
O dobroti tvoj'ga zrna
Mora svét prepričan bit'.

Dokler bode zemlja stala,
Bival ta človeški rod,
Pela se ti bode hvala,
Ti boš vladala povsod!

Dokler žena bo rodila
Otročice na tem svét',
Bo hvaležna jih učila
V číslu vedno te imet'.

Tudi jaz vesela rečem:
Kava! bod' mi sestra ti,
K tebi, draga! se zatečem;
S tabo le se v mir' živí!

V Ljubljani.

Klara R.

Deželni zbori.

2. dne t. m. so se začeli deželni zbori. Začetek povsod je bil z govori predsednikov, ki so večidel želje izrekovali, da bi letošnji zbor bil plodnejši od lanskega; sledile so povsod naznanila predlogov vladnih in odborovih, preiskave novoizvoljenih poslancev itd. Važno je le to, da ces. namestnik v Gradcu je zboru naznanil, da letos ne bo nobenega deželnega zbora več. Hladnokrvne so bile dosihmal povsod obravnave, le — v ljubljanskem zboru je vihralo že brž v prvih sejah.

Deželni zbor v Ljubljani.

Prvo sejo, vpričo Njih ekscelencije cesarskega namestnika gospod barona Schloissnigga, svetlega knezo-

škofa gospod dr. Jer. Vidmerja, 27 poslancev in obile množice poslušavcev, začel je deželni glavar gosp. baron Codelli z govorom, rekši, da snidel se je zbor v resnobnem času; sivi oblaki krijejo politično obzorje; mir — glavna podlaga tečnega razvitka — nikakor ni zagotovljen; toliko večja je tedaj potreba, da svoje domače, notranje zadeve prevdarjamo edini in mirni. S trikratnim klicem na slavo Njih Veličanstva cesarja se končá predsednikov govor. Potem naprosi žl. gosp. Langer-ja, naj, kot najmlajši poslanec, bode danes pisatelj zapisnika. — Prvo delo zborovo bilo je preiskanje volitve, po kateri je bil g. Luka Svetec lani v Kočevji za deželnega poslanca voljen. (Gosp. Svetec zapusti dvorano za ta čas.) Gospod Ambrož v imenu deželnega odbora poroča, da gosp. Svetec je bil pravilno izvoljen in nasvetuje, naj se ta volitev potrdi. Gospodje poslanci Brolich, Krommer in Derbitsch nasprotujejo potrjenju, dr. Toman, dr. Zupan in dr. Bleiweis zagovarjajo. Gosp. Brolich pravi, da je pregledoval vse štatuse in dislokations-ausweise kranjskih uradnikov, pa Sveteca ne najde nikjer v definitivni (trdni) službi, — pobaral je 15 in še več §§. deželnega volitnega reda, pa nobeden ne govori za-nj! Svetec — pravi dalje — je sicer zdaj časten mestjan kočevsk, pa takrat, ko je bil za poslanca voljen, ni še bil; ne sklada se z njegovo vestjó, da bi to volitev kar naravnost potrdil; preišče naj toreč poseben odsek. Al k nesreči je g. Brolich pozivljaj se na §. 13. dosihmal še veljavne srenjske postave od leta 1849, misleč, da je voda na — njegov mlin. S tem §. pa podrl si je sam vés svoj previdik, ki ga je pred zidal. — Ko se je g. dr. Zupan ustavil zoper odsek, ki naj bi Svetcevo volitev še enkrat preiskaval, želi gosp. Krommer izvediti: ali je bil Svetec v trdni cesarski službi in kočevski mestjan že takrat, ko je bil za poslanca voljen? — Na to poprime g. dr. Toman besedo in opiraje se na §. 13 srenjske postave, ki pravi, da „uradnik je srenjčan tam, kjer po službi svoji ima stanovitno stanovališče“, bere dekret Svetcev, ki ga l. 1861 kliče v definitivno ustanovljeno službo c. k. okr. adjunkta v Kočevje; potem se pozivlja na to, da deželni odbor ne more si še ožjih oklepov delati kakor jih postava dela, — Kočevjarji so ga volili z veliko večino in s tem očitno pokazali, da prav njega hočejo za svojega poslanca imeti, — da mora nasprotovanje zoper volitev njegovo se opirati na kak skriven vzrok, ker je Svetec mnogozaslužen mož na polji slovstva slovenskega. Dr. Toman tedaj priporoča sprejem odborovega predloga. — Zdaj se vzdigne g. Derbitsch in govori zoper veljavnost volitve, pa obžaluje, da mora zoper Sveteca govoriti, ki bi bil gotovo delavna moč v zboru, al postava — pravi — mu gré čez vse, namreč srenjska postava od 24. aprila 1859. Al čmu si je g. Derbitsch sam delal to bridkost? Čmu je staro kopito Bachove postave, ktera nikdar nikoli ni veljave imela, celó iz Kranja seboj nesel? Requiescat in pace! — naj bi bil raji rekel in — žalosti bi mu ne bilo treba bilo. — Po gospod Derbitschu poprime dr. Bleiweis besedo in (slovenski) govori za Sveteca zoper govornike nasprotne. On ne more začudenja zatreči, da — prav nasproti znani prislovici — ravno uradniki govoré zoper uradnika, ter pride v govoru svojem do tega, da pravi: če vprašamo Hrvate, kjer je g. Svetec uradnik bil, ali spada doli v njih srenjo? rekó nam, da ne, — in tù na domači zemlji zopet slišimo glasove, da tudi naš ni! Res žalibog, da se tako spolnujejo Prešernove besede, po katerih dežela naša „ima grob komej za nas.“ Bodimo postavni, pa tudi pravični! Leta 1861 smo enoglasno potrdili g. Jombarta za poslanca, ki takrat še avstrijsk državljan ni bil, in zdaj se tisti gospodje, ki so takrat o postavi molčali,